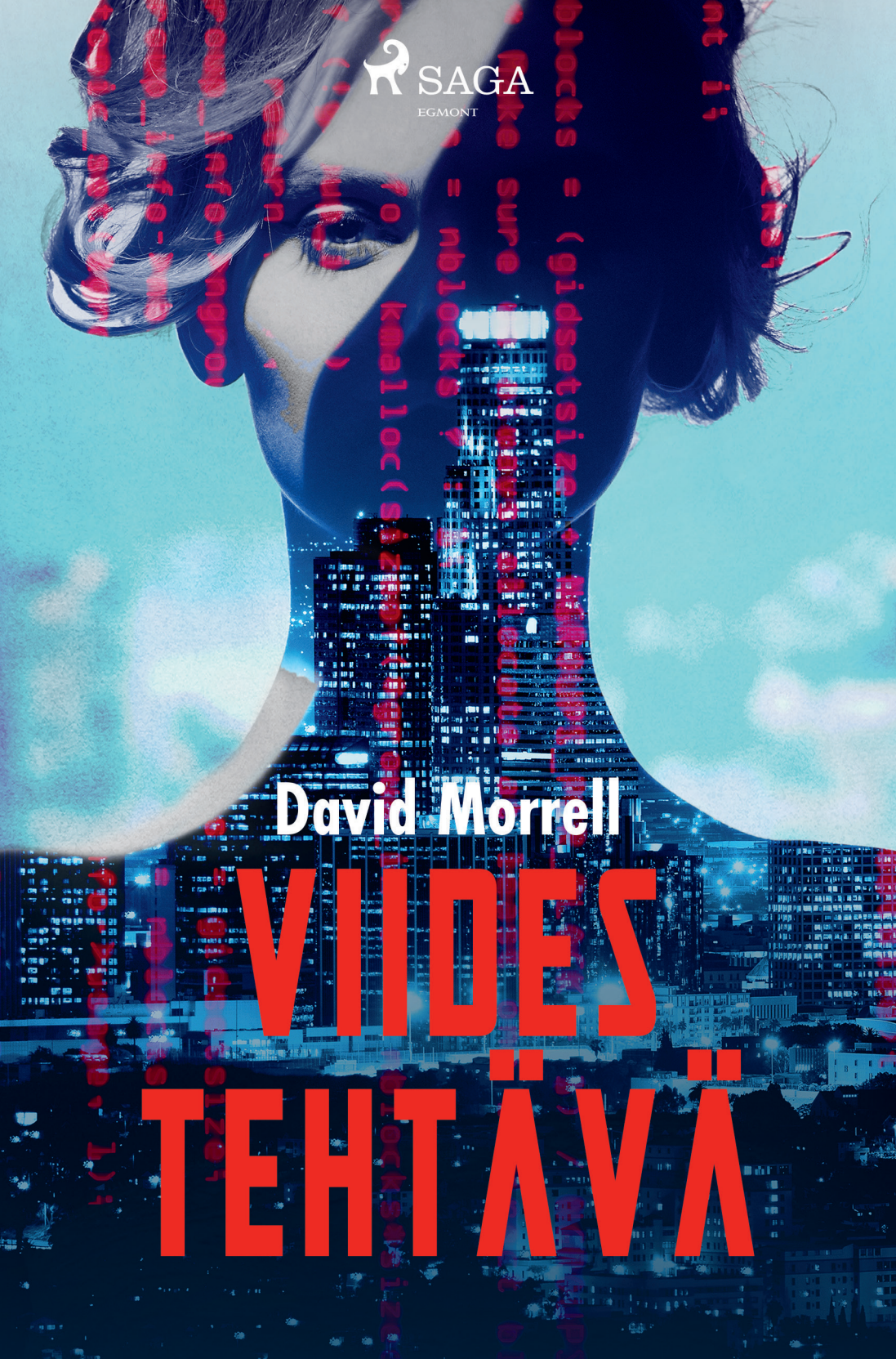

SAGA
EGMONT

David Morrell

VIIDES TEHTÄVÄ

Viides tehtävä

David Morrell

Viides tehtävä

Suomentanut Heikki Kaskimies

SAGA Egmont

Viides tehtävä

Translated by Heikki Kaskimies

Original title: *The Fifth Profession*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1991, 2021 David Morrell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727108247

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

– En ymmärrä sinua, sanoi Alice. – Se on hirvittävän hämmentävää.

– Takaperin eläminen vaikuttaa siten, Kuningatar sanoi lempeästi. – Aluksi se aina hiukan huimaa.

– Takaperin eläminen! toisti Alice hyvin tyrmistyneenä.

– En ole ikinä kuullut sellaisesta!

– Sillä on yksi suuri etu: muisti toimii molempiin suuntiin.

– Olen varma, että minun muistini toimii vain yhteen suuntaan, Alice huomautti. – En voi muistaa asioita ennen kuin ne tapahtuvat.

– Se on köyhänlainen muisti, joka toimii vain taaksepäin, Kuningatar huomautti.

Lewis Carroll

Through the Looking-Glass

Henkivartijan elämäntapa on kuoleman päättäväinen hyväksyminen.

Miyamoto Musashi

17. vuosisadan samurai

Esipuhe

Viides ammatti

Ei ainoakaan yksityinen historiallinen tapahtuma osoita Savagen ammatin alkuperää. Työllä, jolle hän omistautui, on varhaisimmat edeltäjänsä myyttien hämärissä. Alussa oli metsästäjiä, sitten maanviljelijöitä, sitten prostituoituja ja poliitikkoja kun vaihtokaupalla jotain jo ansaitsi. Ne olivat neljä ensimmäistä inhimillistä pyrkimystä, joiden järjestyksestä voidaan keskustella.

Mutta heti kun jotain voidaan ansaita, sitä on myös suojeltava. Siitä Savagen tehtävä, *viides* ammatti. Vaikka hänen ammattinsa alkua ei ole kirjattu, kaksi tapausta kuvaa sen urheita perinteitä.

Comitatus

Kun anglosaksit tunkeutuivat Britanniaan neljä sataa vuotta Kristuksen syntymän jälkeen, he toivat mukanaan germaanisen käsityksen ehdottomasta uskollisuudesta heimopäällikölle. Äärimmäisyyksissään se vaati, että päällikön seuralaisen eli *comitatuksen* oli puolustettava häntä kunniallaan kuolemaan saakka. Vaikuttavin esimerkki soturien osoittamasta täydellisestä sitoutumisesta herraansa sattui Blackwater-joen rannalla lähellä Maldonin kaupunkia Essexissä vuonna 991.

Skandinaaviset merirosvot olivat ryöstelleet satamia pitkin Britannian itärannikkoa ja leiriytyneet saarelle, jonka laskuveden aikana yhdisti rannikkoon kapea pengertie. Paikallinen brittipäällikkö Birhtnoth johti uskolliset comitatuksensa pengertielle ja määräsi, että viikingit eivät saaneet ylittää sitä. Vihollinen uhmasi häntä.

Miekat sähköyivät. Veri kasteli pengertien. Taistelun kiitryssä yksi Birhtnothin aloittelevista sotilaista kääntyi raukkamaisesti ja pakeni. Toiset olettivat, että vetäytyvä hahmo

oli itse Birhtnoth ja pakenivat myös. Vain Birhtnoth ja hänen henkivartijansa jäivät.

Keihäs työntyi häneen. Hän kiskaisi sen pois ja surmasi hyökkääjän. Viikinkikirves leikkasi hänen miekkakätensä irti. Avuttomana hänet hakattiin kappaleiksi. Mutta vaikka Birhtnoth ei enää hallinnut hänen comitatuksensa kestivät. Suojellakseen hänen ruumistaan, kostaakseen hänen kuolemansa he hyökkäsivät entistä urheammin. Heidän kuolemansa oli julma, mutta riemukas, koska comitatus piti kiinni uskollisuuden valastaan.

Heidän sankarillista tappiotaan kuvaileva alkuperäinen anglosaksinen asiakirja päättyy seuraavasti:

Godric antoi usein keihäänsä lentää singoten teuraspeitsensä kohti viikinkejä. Urheasti eteni hän veljiensä kanssa, hakkasi ja maahan iski kunnes kuoli kamppailussa. Hän ei ollut se Godric, joka taistelusta juoksi.

Nämä kaksi Godricia edustavat suurinta ristiriitaa Savagen ammatissa. Suojeleminen oli comitatuksen toimeksiantosopimus. Mutta mihin saakka jos asia näytti toivottomalta, jos päällikkö oli kuollut? Oliko henkivartijan suojeltava itseään? Aina kun Savage kamppaili tämän moraalisen kysymyksen parissa, hän muisti Akiran ja tapauksen aivan erilaisesta kulttuurista, joka kuvasi viidennen ja jaloimman ammatin ankarimpia perinteitä.

Neljäkymmentäseitsemän roninia

Japanissa comitatusta vastasi samurai. Nämä suojelevat soturit nousevat esiin 1100 vuotta jälkeen Kristukseen, kun *daimioina* tunnetut maakuntapäälliköt tarvitsivat ehdottoman uskollisia henkivartijoita alueitaan valvomaan. Vuosisatojen ajan jokainen daimio joutui alistumaan keskushallinnon sotilasjohtajan, *shogunin* valtaan. Siitä huolimatta jokainen daimion samurai tunsu olevansa sidoksissa paikalliseen herraansa. Vuonna 1701 sattui tästä monimutkaisesta uskollisuuksien taustasta johtuen tapahtuma, joka on erään Japanin kuuluisimman legendan aihe.

Kolme daimiota oli kutsuttu shogunin hoviin Edoon (nykyisin nimeltään Tokio) vannomaan alamaisuuttaan. Mutta nämä daimiot tunsivat kehnosti hovitapoja. Kaksi heistä pyysi apua hovitapojen asiantuntijalta. He lahjoivat hänet lahjoilla ja saivat palkkioksi neuvoja.

Mutta kolmas daimio, lordi Asano oli liian viaton lahjoakseen etikettineuvojan lordi Kiran. Kira koki itsensä loukatuksi ja pilkkasi Asanoa shogunin läsnäollessa. Nöyryytetyllä Asanolla ei

ollut muuta vaihtoehtoa kuin puolustaa kunniaansa. Hän veti miekkansa esiin ja haavoitti Kiraa.

Miekan paljastaminen shogunin läsnäollessa oli vakava rikos. Shogun määräsi Asanon sovittamaan avaamalla vatsansa. Daimio totteli. Mutta hänen kuolemansa ei ratkaissut kiistaa. Nyt sitoi Asanon samuraita ankara *girin* sääntö, joka vapaasti käännettynä tarkoittaa ”velvollisuuden taakkaa”, kostaa herransa kuolema tuhoamalla mies, joka oli aloittanut loukkausten ketjun, lordi Kira.

Girin sääntö oli niin velvoittava että shogun aavisti lisää verenvuodatusta. Lopettaakseen vihollisuudet hän lähetti soturinsa piirittämään Asanon linnaa ja vaatimaan Asanon samuraiden antautumista. Linnassa piti Asanon samuraiden päällikkö Oishi Yoshio neuvoa miestensä kanssa. Jotkut kannattivat shogunin satureiden vastustamista. Toiset puolsivat rituaalista itsemurhaa herransa lailla. Mutta Oishi tunsu enemmistön kokevan, että heidän velvollisuutensa oli päättynyt heidän herransa kuolemaan. Kokeena hän tarjosi heille vaihtoehtona Asanon omaisuuden jakamista heidän kesken. Monet arvottomat soturit valitsivat innokkaasti vaihtoehdon. Oishi maksoi heille ja kehotti heitä lähtemään. Yli kolmesta sadasta samuraista vain 47 jäi. Oishi teki heidän kanssaan sopimuksen, jokainen katkaisi yhden sormensa, ja he liittivät kätet yhteen sinetöiden sopimuksen verellään.

Nuo 47 antautuivat shogunin satureille ja olivat kiistävinsään tuntevansa mitään velvollisuuksia giriä ja kuollutta lordiaan kohtaan. He väittivät hyväksyvänsä osansa *roninina*, isännättömänä samuraina, kulkurina. Jokainen vaelsi omaa tietään.

Mutta epäluuloinen shogun lähetti urkkijoita seuraamaan heitä, varmistamaan että vihollisuudet olivat päättyneet. Urkkijoita hämätäkseen jokainen samurai ryhtyi katkerasti käyttäytymään arvottomasti. Joistakin tuli juoppoja, toisista parittajia. Yksi myi vaimonsa prostituoiduksi. Toinen tappoi appensa. Yksi jopa järjesti sisarensa vihatun lordi Kiran rakastajaksi. He antoivat miekkojensa ruostua ja alistuivat halveksituiksi ja kaikki näyttivät rypevän kunniattomuudessa. Lopulta kahden vuoden jälkeen shogunin urkkijat vakuutuivat vihollisuuksien päättymisestä. Shogun lopetti roninien valvonnan.

Vuonna 1703 kokoontuivat 47 roninia ja hyökkäsivät Kiran linnaan. Pitkään tukahdetun vihan vimmallalla he teurastivat vihollisensa pahaa aavistamattomat vartijat, ottivat kiinni inhoamansa miehen ja löivät hänen päänsä irti. Sitten he pesivät pään ja tekivät pyhiinvaelluksen Asanon haudalle asettaen pään nyt kostetun herransa kummulle.

Velvollisuuden ketju ei ollut vielä päättynyt. Totellessaan girin vaatimusta roninit olivat rikkoneet shogunin käskyn lopettaa vendettansa. Kunniasäännöstö joutui ristiriitaan toisen kanssa. Vain yksi ratkaisu oli hyväksyttävä. Shogun määräsi. Roninit tottelivat. Voitonriemuisina he lävistivät suolensa miekoillaan, jokainen terä viilsi vasemmalta oikealle ja sitten rajusti ylös jalossa itsemurharituaalissa, jonka nimi on *seppuku*. 47 roninin hautoja on kunnioitettu tähän päivään saakka japanilaisena muistomerkinä.

Comitatus. 47 roninia. Savage ja Akira. Säännöt ja velvollisuudet. Kunnia ja uskollisuus. Suojella ja jos velvollisuus vaatii kostaa, jopa kuoleman uhalla. Viides ja jaloin tehtävä.

Yksi

Kuoleman paluu

Labyrintti

1

Savage noudatti ammattinsa tapoja ja painoi hissin kerrosta alemmas kuin minne oli menossa. Tietenkin kutsumattoman vieraan olisi pitänyt pysäyttää hissi kaikesta huolimatta toiseksi ylimpään kerrokseen. Hissin ohjainpaneelin aukkoon syötetty koodikortti oli ohjelmoitu määräämään hissi ylimpään kerrokseen. Savage oli saanut kortin, mutta hän kieltäytyi käyttämästä sitä. Hän vihasi periaatteesta hissejä. Suljettuna oleminen oli vaarallista. Hän ei koskaan tiennyt, mitä saattaisi tapahtua, kun ovet liukuivat auki. Hän ei suinkaan odottanut tässä tilanteessa vaikeuksia, mutta jos hän poikkesi kerran tavanomaisista menetelmistään, hän saattoi ehkä tehdä niin toistekin ja vaikeuksien tullessa, ei olisi valmis vastaamaan.

Sitä paitsi hän oli syyskuisen Ateenan lämpimässä iltapäivässä kiinnostunut turvallisuusjärjestelyistä henkilön ympärillä, jota oli menossa tapaamaan. Vaikka hän oli tottunut olemaan

tekemisissä rikkaiden ja vaikutusvaltaisten kanssa niin he toimivat yleensä politiikassa tai teollisuudessa. Hän ei kohdannut jopa päivä henkilöä, joka esiintyi kummallakin areenalla ja oli lisäksi ollut elokuvan legenda.

Savage astui hissin toiselle sivustalle, kun se pysähtyi ja ovet suhahtivat auki. Aistien, arvioiden hän tähysti ulos, ei nähnyt ketään, rentoutui ja suuntasi ovelle, jonka kreikankielinen kyltti ilmoitti: VARAULOSKÄYNTI. Sopusoinnussa kyltin kanssa oven kahva kääntyi vaivatta.

Savage astui varovaisesti ovesta ja huomasi olevansa portaikossa. Hänen kumipohjaiset kenkensä vaimensivat askelten äänet betonitasanteella.

Kahdessakymmenessäseitsemässä alemmassa kerroksessa oli äänetöntä. Hän kääntyi oikealla olevalle ovelle, tarttui sen kahvaan, mutta se ei auennut. Hyvä. Ovi oli lukittu niin kuin sen täytyikin olla. Toiselta puolelta salpa avaisi epäilemättä pääsyn portaikkoon – hätätapauksessa. Mutta se esti *tältä puolelta luvattomia* vierailijoita pääsemästä ylemmäs. Savage työnsi kaksi ohutta metallipiikkiä avaimenreikään – toinen piikki käyttämään vipua, toinen avaamaan urat niin että salpa liikkuisi vapaasti. Seitsemän sekunnin kuluttua hän avasi oven hämmentyneenä lukon helppoudesta. Sen avaamisen olisi pitänyt viedä ainakin kaksi kertaa kauemmin.

Hän hiipi sisään, sulki hiljaa oven ja tutki varovasti ylös johtavia portaita. Siellä ei ollut yhtään valvontakameraa. Valot olivat himmeät ja soivat häntä suojaavia varjoja, kun hän nousi kohti tasannetta ja kääntyi seuraaville portaille. Hän ei nähnyt vartijaa. Hän kurtisti kulmiaan ylhäällä, kun hän kokeili ovea, se avautui. Pahempaa: kun hän avasi oven, ei hän nähnyt vielääkään vartijaa.

David Morrellin tajunnanräjäyttävässä tieteistrillerissä mikään ei ole sitä, miltä aluksi näyttää.

Savage on huippuluokan suojelija, ja hänen ammattinimikkeensä on ”viides tehtävä”. Savagen on varmistettava asiakkaittensa turvallisuus hinnalla millä hyvänsä, jopa asettumalla itse hengenvaaraan. Mutta kun Savage määrätään pelastamaan tyrmäävä Rachel Stone pulasta, koko pakka uhkaa levitä käsiin. Akira, nykyajan samurai, on nimittäin määrätty aivan päinvastaiseen tehtävään.

Paineen kasvaessa Savagen, Akiran ja Rachelin tajuntaan nousee ahdistavia muistoja, ja heidän kohtalonsa kietoutuvat yhteen. Mikä on se menneisyyteen kätkeytyvä, hurja salaisuus, joka yhdistää heidät toisiinsa?

David Morrell (s. 1943) on kanadalainen kirjailija, joka tunnetaan Rambo-hahmosta kertovasta esikoiskirjastaan Ajojahti. Hänen kirjojaan on käännetty ainakin 20 kielelle, ja niistä monia on filmatisoitu elokuviksi.